

1

Rayford Steele was vaak genoeg dicht bij de dood geweest om te weten dat de gemeenplaats volkomen waar was: Niet alleen flitste je leven voor je ogen voorbij, ook je zintuigen waren in de hoogste staat van paraatheid. Terwijl hij pijnlijk knielde op de weerbarstige rode rotssteen van de stad Petra in het oude Edom, was hij zich bewust van alles, herinnerde hij zich alles, dacht aan alles en iedereen.

Ondanks de krijsende bommenwerpers van de Wereldwijde Gemeenschap – groter dan enige die hij ooit eerder had gezien of waarover hij ooit had gelezen – hoorde hij zijn bonkende hart en zwoegende longen. Niet gewend aan het gewaad en de sandalen van een Egyptenaar, wankelde hij op zijn zere knieën en tenen. Rayford kon zijn hoofd niet buigen, kon zijn ogen niet afhouden van de lucht en de bommen die al vallend steeds groter leken te worden.

Naast hem lag zijn dierbare medestrijder, Abdullah Smith, ter aarde geworpen, zijn gezicht begraven in zijn handen. Voor Rayford vertegenwoordigde Smitty iedereen voor wie hij verantwoordelijk was – het hele Verdrukkingscommando over de hele wereld. Enkelen waren in Chicago, een paar in Griekenland, sommigen bij hem in Petra. Eén zat er in Nieuw Babylon. En terwijl de Jordaniër kreunde en tegen hem aan leunde, voelde Rayford Abdullah sidderen.

Rayford was ook bang. Hij kon het niet ontkennen. Waar was het vertrouwen, dat hij toch moest hebben nadat God hem zoveel keren van de dood had gered? Het was niet dat hij aan God twijfelde. Maar iets diep in hem – zijn overlevingsinstinct, dacht hij – zei hem dat hij op het punt stond dood te gaan.

Voor de meeste mensen was de twijfel nu allang verdwenen – er waren maar weinig twijfelaars meer. Als iemand nu nog geen volgeling van Christus was, had hij er waarschijnlijk voor gekozen een vijand van God te zijn.

Rayford had geen angst voor de dood, of voor het leven na de dood. De hemel te verschaffen aan Zijn volk was een koud kunstje voor de God die Zich iedere dag weer op wonderbaarlijke wijze kenbaar maakte. Het was het sterven zelf waar Rayford tegen opzag.

Want God had hem weliswaar tot nu toe beschermd, en het eeuwige leven beloofd als de dood kwam, maar Hij had Rayford niet gespaard voor verwondingen en pijn. Hoe zou het gaan als je slachtoffer werd van de bommen?

Snel, dat stond vast. Rayford kende Nicolae Carpathia goed genoeg om te weten dat de man nu geen omwegen meer zou maken. Terwijl één bom met gemak de miljoen mensen kon vernietigen, die – allemaal behalve Rayford, leek het – hun hoofd zo diep mogelijk tussen hun benen stopten, zouden ze door twee bommen verzwolgen worden. Zou hij verblind worden door de lichtflitsen? Zou hij de explosies horen? De hitte voelen? Merken dat zijn lichaam in kleine stukjes uit elkaar viel?

Wat er ook gebeurde, Carpathia zou er politieke munt uit slaan. Misschien zou hij niet de miljoen ongewapende mensen op de televisie uitzenden, die hun achterkant toonden aan de Wereldwijde Gemeenschap terwijl de bommen neersuisden. Maar de klap zou hij laten zien, de ontploffingen, de brand, de rook, de verwoesting. Hij zou laten zien hoe nutteloos het was je te verzetten tegen de nieuwe wereldorde.

Rayfords verstand streed tegen zijn instincten. Doctor Ben-Juda geloofde dat ze veilig waren, dat deze stad een schuilplaats was, de plaats die God beloofd had. En toch had Rayford hier nog maar een paar dagen geleden een man verloren. Aan de andere kant, de grondaanval van de WG was op het laatste nippertje als door een wonder tegengehouden. Waarom kon Rayford daar geen rust in vinden, en vertrouwend geloven?

Omdat hij de bommen kende. En terwijl ze vielen, klaptten erboven parachutes open, waardoor ze vaart minderden en gelijktijdig recht naar beneden vielen, naar de verzamelde massa. De moed zonk hem in de schoenen toen hij de zwarte mast zag aan de neus van beide bommen. De WG had niets aan het toeval overgelaten. Zo gauw de iets meer dan een meter lange sondes de grond raakten, zouden ze de lonten ontsteken, zodat de bommen vlak boven de grond zouden exploderen.

Chloë Williams-Steele was onder de indruk van Hannahs stuurmanskunst. Een onbekende auto, een onbekend land – en de Amerikaanse

indiaanse, die op geheimzinnige wijze was omgevormd tot een Indiase uit New Delhi, bestuurde de in beslag genomen WG-Jeep alsof hij van haar was. Ze reed vlotter en met meer zelfvertrouwen dan Mac McCullum had gedaan, maar hij had natuurlijk tijdens de hele rit over het Griekse platteland zitten praten.

‘Ik weet dat dit helemaal nieuw is voor jullie meisjes,’ had hij gezegd, zodat Chloë Hannahs blik zocht en knipoogde. Als iemand ongestraft zijn mannelijke superioriteitsgevoel mocht tonen, dan was het wel de verweerde piloot en voormalig militair, die alle vrouwen in het Verdrukkingscommando ‘dametjes’ noemde zonder bewust neerbuigend te zijn.

‘Ik moet naar het vliegveld zien te komen,’ zei hij tegen ze. ‘Dat is die kant op, en jullie moeten Ptolemaïs in om de Coöp te vinden.’ Hij zette de auto aan de kant en sprong eruit. ‘Wie van jullie gaat er rijden?’

Hannah klom vanaf de achterbank achter het stuur. Haar gesteven witte WG-uniform was nog kraakhelder.

Mac schudde zijn hoofd. ‘Jullie lijken wel een stelletje Milva’s, maar zo noemen ze dat natuurlijk tegenwoordig niet meer.’ Hij keek de weg langs, en Chloë voelde zich gedrongen hetzelfde te doen. Het was twaalf uur ’s middags, de zon stond hoog en heet vlak boven hun hoofden, er waren geen wolken. Mac voegde eraan toe: ‘Er komt vast wel iemand langs, dan kan ik meeliften.’

Hij haalde een canvas tas uit de kofferbak en zwaaide hem over zijn schouder. Mac droeg ook een aktetas. Gustaf Zuckermandel junior, die ze allemaal kenden als Zeke of Z, had aan alles gedacht. De logge jongeman in Chicago was de beste vervalser en vermommingsspecialist ter wereld geworden, en Chloë stelde vast dat zij drieën alleen al de belichaming waren van zijn handwerk. Het was vreemd om Mac zonder sproeten en rood haar te zien. Zijn gezicht was nu donker, zijn haar was bruin, en hij had een bril op die hij niet nodig had. Ze hoopte maar dat het werk van Z op haar vader en de anderen in Petra even effectief bleek te zijn.

Mac zette zijn tassen neer en leunde met zijn onderarmen op het portier aan de chauffeurskant. Hij bracht zijn gezicht vlak voor dat van Hannah. ‘Hebben jullie alles goed in je hoofd zitten, kindertjes?’ Hannah keek naar Chloë en onderdrukte een grijns. Hoe vaak had hij dat al gevraagd tijdens de vlucht uit de Verenigde Staten, en tij-

dens de autorit? Beiden knikten. ‘Laat me jullie naamplaatjes nog eens zien.’

Dat van Hannah hing vlak voor zijn neus. ‘Indira Jinnah uit New Delhi,’ las Mac. Chloë boog naar voren om het hare te laten zien. ‘En Chloë Irene uit Montreal.’ Hij legde zijn hand op zijn eigen naamplaatje. ‘En wie is jullie baas?’

‘Hoofdcommandant Howie Johnson uit Winston-Salem,’ zei Chloë. Ze hadden het al zo vaak doorgenomen. ‘Je bent op dit moment de hoogste WG-officier in Griekenland, en als iemand eraan twijfelt, kunnen ze het op het paleis navragen.’

‘Oké dan,’ zei Mac. ‘Hebben jullie je wapens? Die gozer van Kronos, of ten minste een familielid van hem, heeft meer schiettuig.’

Chloë wist dat ze meer wapens nodig hadden, vooral omdat ze niet wisten wat ze konden tegenkomen. Maar de Luger en de uzi te leren kennen – waarvan ze wisten dat de Griekse ondergrondse ze kon leveren – had voordat ze Chicago verlieten al meer dan genoeg van haar gevegd.

‘Ik zeg nog steeds dat de mensen van de Coöp dichtslaan als ze onze uniformen zien,’ zei Hannah.

‘Dan laat je ze je zegel van God zien, liefje,’ zei Mac. De radio onder het dashboard kraakte.

‘Attentie WG-Vredesmacht. De inlichtingen- en veiligheidsdienst heeft een luchtaanval uitgevoerd op verscheidene miljoenen gewapende tegenstanders van de Wereldwijde Gemeenschap, in een bergenclave ontdekt door grondtroepen ongeveer vijfenzeventig kilometer ten zuidoosten van Mizpe Ramon in de woestijn de Negev. De opstandelingen hebben talloze grondstrijdkrachten gedood en onbekende aantallen tanks en pantserwagens in beslag genomen. Directeur Suhail Akbar van de inlichtingen- en veiligheidsdienst van de Wereldwijde Gemeenschap heeft verklaard dat twee bommen tegelijkertijd zijn neergelaten, die gevolgd zullen worden door een raket die afgevuurd zal worden van Resurrection Airport in Amman, en dat het verwachte resultaat zal zijn de vernietiging van het rebellenhoofdkwartier en zijn volledige strijdmacht. Terwijl over de hele wereld nog verzetshaarden blijven, gelooft directeur Akbar dat dit het definitieve einde zal betekenen voor 90 procent van de aanhangers van de verraderlijke Ben-Judaïeten, Tsion Ben-Juda zelf en zijn hele kabinet inbegrepen.’

Chloë bracht geschokt een hand naar haar mond, en Hannah greep de andere. 'Bidden maar, meisjes,' zei Mac. 'We wisten allemaal dat dit zou komen. We hebben geloof of we hebben het niet.'

'Hier heb je makkelijk praten,' zei Chloë. 'We zouden vier mensen kunnen verliezen, om nog niet te spreken van al die Israëli's die we beloofd hebben te beschermen.'

'Ik neem het niet licht op, Chloë. Maar we hebben hier een taak, en het is hier niets veiliger dan op een berg onder een bomaanval. Houd je hoofd koel, begrepen? Luister – we weten niet wat er in Petra gebeurd is tot we het met onze eigen ogen zien of van onze eigen mensen horen. Je hebt al gehoord hoe ze liegen, de WG tegen hun eigen strijdmacht! We weten zeker dat er maar een miljoen mensen in Petra zitten, en –'

'Maar?'

'Nou ja, vergeleken met verscheidene miljoenen, zoals ze zeiden. En gewapend? Geen sprake van! En hebben we WG-strijdkrachten gedood – vermoord, bedoel ik? En wat zeg je van het in beslag nemen van die –'

'Ik weet het, Mac,' zei Chloë. 'Het is gewoon dat –'

'Ga maar liever oefenen op mijn WG-naam, juffrouw Irene. En denk aan alles wat we in Chicago hebben doorgenomen. Misschien moeten jullie vechten, je verdedigen, zelfs iemand doden.'

'Ik ben er klaar voor,' zei Hannah, waardoor Mac zijn hoofd verbaasd schuin hield. Ook Chloë was verrast. Ze wist dat Hannah evenmin voorstellen dat ze iemand wilde doden als van zichzelf. 'Het wordt menens,' zei Hannah, met een blik naar Chloë en toen naar Mac. 'De tijd van diplomatie ligt ver achter ons. Als het gaat om doden of gedood worden, dan dood ik iemand.'

Chloë kon alleen maar haar hoofd schudden.

'Ik bedoel maar,' zei Hannah, 'het is oorlog. Denk je dat ze Sebastian niet zullen vermoorden? Het is best mogelijk dat ze dat al gedaan hebben. En ik reken er niet op dat we dat meisje Stavros levend en wel vinden.'

'Waarom zijn we hier dan?' vroeg Chloë.

'Voor alle zekerheid,' zei Hannah, met het Indiase zangerige toentje dat Abdallah haar in Chicago had geleerd.

'Voor alle zekerheid inderdaad,' zei Mac, zijn bagage weer op-

nemend. ‘Onze telefoons zijn beveiligd. Houd de zonnereceptoren overdag in het licht –’

‘Kom op, Mac,’ zei Chloë. ‘Heb een béétje vertrouwen in ons.’

‘O, dat heb ik ook,’ zei Mac. ‘Wel meer dan een beetje. Eerlijk gezegd ben ik zwaar onder de indruk. Dat jullie hierheen zijn gegaan voor iemand die je nooit hebt ontmoet, nou, jij althans, Chloë. En Hannah, eh, Indira, ik denk niet dat jij George goed genoeg hebt leren kennen om veel om hem persoonlijk te geven.’

Hannah schudde haar hoofd.

‘Maar hier staan we dan, hè?’ zei Mac. ‘Iemand was hier voor ons aan het werk, en kennelijk zit hij in de problemen. Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik vertrek hier niet zonder hem.’

Mac draaide zich op zijn hakken om en staarde naar de horizon, zodat Chloë en Hannah hetzelfde deden. Een zwarte stip kwam hun kant op. ‘Wegwezen, dames,’ zei Mac. ‘En houd contact.’

Rayford dacht even dat hij in de hel was. Had hij het mis gehad? Was alles voor niets geweest? Was hij gedood, en ondanks alles de hemel misgelopen?

Hij merkte de afzonderlijke explosies niet op. De bommen veroorzaakten zo’n verblindende lichtflits dat, al kneep Rayford zijn ogen zo stijf dicht als hij kon, de schitterende felle witheid zijn hele schedel vulde. Het was alsof de helle gloed hem vulde en van hem afstraalde, en hij vertrok zijn gezicht voor het geluid en de hitte die moesten volgen. Hij zou natuurlijk tegen de anderen aan geslagen worden, en uiteindelijk uiteengereten.

De daverende knal gaf een chokgolf, maar Rayford tuimelde niet om, en hij hoorde geen vallende stenen, geen neerstortende bergformaties. Instinctief stak hij zijn handen uit om in evenwicht te blijven, maar dat bleek niet nodig. Hij hoorde tienduizenden mensen jammeren en kermen en gillen, maar zijn eigen keel zat dichtgeschroefd. Zelfs met zijn ogen dicht zag hij dat het witte licht oranje werd, en rood en zwart, en nu, o, de stank van vuur en metaal en olie en steen! Rayford dwong zich zijn ogen open te doen, en terwijl het donderende gebrul door heel Petra weerklonk, besepte hij dat hij in lichterlaaie stond. Hij hief de lange mouwen van zijn gewaad voor

zijn gezicht, althans tijdelijk onbewust van de schroeiende hitte. Hij wist dat zijn gewaad, en dan zijn vlees, en dan zijn botten binnen een paar seconden verteerd zouden worden door het vuur.

Rayford kon niet ver kijken in de razende vuurzee, maar elke pelgrim in de dicht opeengepakte massa om hem heen stond ook in brand. Abdullah rolde zich op zijn zij en bleef in foetushouding liggen, zijn gezicht en hoofd afschermend met zijn armen. Witte, gele, oranje, zwarte bulderende vlammen overspoelden hem alsof hij een menselijke lont was voor een demonische holocaust.

Een voor een stonden de mensen om Rayford heen op, en hieven hun armen. Hun capuchons, haren, baarden, gezichten, armen, handen, gewaden, kleren bulderden in de vuurzee alsof het vuur door de grond onder hun voeten van brandstof werd voorzien. Rayford keek boven hun hoofden, maar hij kon de wolkeloze hemel niet zien. Zelfs de zon werd verduisterd door de gigantische zee van razende vlammen, en een stel opbollende paddenstoelvormige wolken. De berg, de stad, het hele gebied stond in brand, en de rookwolken en likkende vlammen stegen honderden meters de lucht in.

Hoe moest dit eruitzien voor de wereld, vroeg Rayford zich af, en het trof hem dat de massa Israëli's net zo verbijsterd waren als hij. Ze wankelden, keken elkaar aan, de armen in de lucht, en omhelsden elkaar, lachten! Was dit een of andere bizarre nachtmerrie? Hoe konden ze verzwolgen worden door de moordende kracht van de nieuwste technologie op het gebied van massadestructie, en toch rechtop blijven staan terwijl ze elkaar met turende ogen aankeken en nog steeds konden horen?

Rayford opende en sloot zijn rechtervuist een paar centimeter voor zijn gezicht, en keek verwonderd naar de sissende flakkerende vuurtongen die van elke vinger afsprongen. Abdullah krabbelde overeind en draaide een rondje alsof hij beschonken was. Hij deed de anderen na door zijn armen omhoog te gooien en naar de lucht te kijken.

Hij keerde zich naar Rayford en ze omarmden elkaar. Het vuur van hun lichamen vermengde zich. Abdullah trok zich terug om Rayford in het gezicht te kijken. 'We zitten in de brandende oven!' jubelde de Jordaniër.

'Amen!' schreeuwde Rayford. 'We zijn een miljoen Sadraks, Mesaks, en Abednego's!'

Chang Wong voegde zich bij de andere technici van zijn afdeling toen hun baas, Aurelia Figueroa, hen naar een enorme televisie-monitor leidde, waarop de live-uitzending was te zien vanuit de cockpit van een van de bommenwerpers die hoog boven Petra cirkelden. De beelden werden over de hele wereld uitgezonden via WG-CNN, het nieuwsnetwerk van de Wereldwijde Gemeenschap. Later zou Chang zijn opname af luisteren van de af luisterapparatuur in Carpathia's kantoor, om de reacties te horen van Nicolae, zijn nieuwe secretaresse Krystall, Leon, Suhail en Viv Ivins.

'Missie voltooid,' meldde de piloot. Hij zocht het doelwit af en toonde vierkante kilometers razende vlammen. 'Stel voor aansluiten- de raket af te breken. Onnodig.'

Chang klemde zijn kiezen zo hard op elkaar dat zijn kaken pijn deden. Hoe kon iemand dat overleven? De vlammen waren breed en de uitbarstende zwarte rook bolde zo hoog op dat de piloot eromheen moest filmen om het beeld helder te houden.

'Nee,' kwam het antwoord van de commandopost van de WG. 'Start afvuring raket, Amman.'

'Dat is overkill,' mopperde de piloot, 'maar goed, het is jullie geld. Keer terug naar basis.'

'Herhaal?' De stem leek die van Akbar in eigen persoon. 'Akkoord. Keer terug naar basis.'

'Nogmaals nee. Blijf in positie voor visuele verslag.'

'Terwijl er een raket aankomt?'

'Houd voldoende afstand. Raket vindt zijn doelwit.'

Het tweede vliegtuig kreeg toestemming om naar Nieuw Babylon terug te vliegen, terwijl het eerste ten zuidoosten van de roodstenen stad cirkelde en de wereld toonde hoe de stad Petra in lichterlaaie stond in de middagzon.

Chang wilde dat hij in zijn kamer zat en contact kon leggen met Chicago. Hoe kon doctor Ben-Juda er zo naast hebben gezeten over Petra? Wat moest er nu worden van het Verdrukkingscommando? Wie moest verzamelen wat er over was van de gelovigen over de hele wereld? En waar kon Chang heen vluchten als de tijd kwam?

Het was vier uur 's ochtends in Chicago, Buck zat voor de televisie. Leah en Albie kwamen bij hem zitten. Zeke was Enoch gaan halen. 'Waar is Ming?' vroeg Buck.

'Bij de baby,' zei Leah.

'Wat denken jullie ervan?' vroeg Albie, starend naar het scherm.

Buck schudde zijn hoofd. 'Ik wilde maar dat ik daar was.'

'Ik ook,' zei Albie. 'Ik voel me een lafaard, een verrader.'

'We hebben iets over het hoofd gezien,' zei Buck. 'We hebben allemaal iets over het hoofd gezien.' Hij bleef proberen Chloë te bellen. Hij kon zich alleen maar voorstellen wat ze doormaakte. Hij kon haar niet bereiken.

'Die vent is toch niet te geloven?' zei Leah. 'Hij vindt het niet genoeg om een miljoen mensen af te slachten en een van de mooiste steden van de wereld te vernietigen. Hij gooit er nóg een raket achteraan.'

Buck vond dat Leahs stem benauwd klonk. En waarom niet? Ze moest hetzelfde denken als hij, dat ze niet alleen hun leiders hadden verloren en een miljoen mensen tot as hadden zien verbranden, maar dat alles wat ze dachten te weten hen uit handen geslagen was.

'Wil je Ming even halen?' zei hij. 'Zeg maar dat ze Kenny moet laten slapen.'

Leah snelde weg terwijl Zeke en Enoch binnenkwamen. Zeke plofte neer op de vloer, maar Enoch bleef zenuwachtig staan draaien. 'Ik kan niet lang blijven, Buck,' zei hij. 'Mijn mensen zijn behoorlijk geschokt.'

Buck knikte. 'Laten we allemaal bij elkaar komen als de dag aanbreekt.'

'En dan?' vroeg Enoch.

'Ik weet niet wat dan. Bidden, denk ik.'

'We hebben gebeden,' zei Albie. 'Het is tijd om te herladen.'

Rayford kon zijn lachen niet inhouden. De tranen stroomden over zijn wangen en een bulderende lach rees op uit zijn buik, terwijl de mensen in Petra begonnen te schreeuwen en te zingen en te dansen.

Spontaan vormden ze enorme draaiende cirkels, sloegen de armen om elkaars schouders, en hupten en schopten. Abdullah week niet van Rayfords zijde, grinnikend en roepend: 'Prijs God!'

Ze bleven te midden van een vuur zo groot en vol en hoog dat ze alleen elkaar en de vlammen zagen. Geen lucht, geen zon, niets in de verte. Ze wisten alleen maar dat ze brandhout waren voor het grootste vuur in de geschiedenis, en dat ze toch ongedeerd bleven.

'Worden we straks wakker, captain?' schreeuwde Abdullah kraaiend. 'Zo'n gekke droom heb ik nog nooit gehad!'

'We zijn wakker, mijn vriend,' riep Rayford terug, al was Abdullahs oor vlak voor zijn neus. 'Ik heb in mijn arm geknepen!'

Daar moest Abdullah nog harder om lachen, en terwijl hun cirkel draaide en groter werd, vroeg Rayford zich af wanneer de vlammen zouden doven en de wereld zou ontdekken dat God weer eens had getriomfeerd over de boze. Een ouder echtpaar vlak tegenover hem staarde elkaar aan terwijl de cirkel draaide, met een brede verwonderde glimlach. 'Ik sta in brand!' riep de vrouw.

'Ik ook!' zei de man. Hij huppelde onhandig, en trok haar en anderen bijna tegen de grond om haar met één been in de lucht te laten zien hoe het vuur zijn hele been verzwolp.

Rayford keek langs hen heen. Hij was zich bewust van iets vreemds, maar wat kon nog vreemder zijn dan dit? Hier en daar binnen zijn gezichtsveld, dat maar een meter of tien besloeg, lag een bundeltje kleren of een gewaad ten teken dat daar nog iemand ineengekrompen op de grond lag.

Rayford maakte zich los van Abdullah en een jongeman aan zijn andere kant, en baande zich een weg naar een van de mensen op de grond. Hij knielde neer en legde een hand op de schouder van de man, in een poging hem te laten opstaan of minstens te laten opkijken. De man rukte zich jammerend en sidderend los, en riep uit: 'God, red mij!'

'Je bent veilig!' zei Rayford. 'Kijk dan! Kijk! We staan in brand en toch blijven we ongedeerd! God is met ons!'

De man schudde zijn hoofd en dook nog dieper weg tussen zijn armen en benen.

'Heb je pijn?' vroeg Rayford. 'Branden de vlammen je?'

'Ik ben zonder God!' jammerde de man.

'Dat kan niet! Je bent veilig! Je leeft! Kijk om je heen!'

Maar de man was ontroostbaar, en Rayford vond nog meer mensen, mannen en vrouwen, en een paar tieners, in dezelfde beklagenswaardige toestand.

‘Mensen! Mensen! Mensen!’ Het was duidelijk de stem van Ben-Juda, en Rayford had het gevoel dat die van vlakbij klonk, maar hij kon de rabbijn niet zien. ‘Er komt nog voldoende tijd om blij te zijn en feest te vieren, en de God van Israël te danken en te prijzen! Nu moet u naar me luisteren!’

Het dansen en schreeuwen en zingen hield op, maar het lachen hield aan. De mensen bleven glimlachen en elkaar omhelzen, en zochten naar de bron van de stem. Het was genoeg, leken ze vast te stellen, dat ze hem konden horen. De wanhoopskreten hielden ook aan.

‘Ik weet niet,’ begon doctor Ben-Juda, ‘wanneer God het gordijn van vuur zal opheffen en we de heldere lucht weer zullen kunnen zien. Ik weet niet wanneer en of de wereld zal weten dat we beschermd zijn. Voor dit moment is het genoeg dat wij het weten!’

De mensen juichten, maar voordat ze weer konden beginnen met zingen en dansen, ging Tsion verder.

‘Als de boze en zijn raadsleden bij elkaar komen, zullen ze ons zien op wier lichamen het vuur geen macht had; de haren van onze hoofden zijn niet verschroeid, noch is onze kleding verbrand, en de reuk van vuur is niet op ons. Ze zullen dit op hun eigen wijze duiden, mijn broeders en zusters. De rest van de wereld zal het misschien niet eens mogen weten. Maar God zal Zich op Zijn eigen wijze en op Zijn eigen tijd openbaren, zoals Hij altijd doet.

En Hij heeft vandaag een woord voor jullie, vrienden. Hij zegt: ‘Ik zal je louteren, maar niet als zilver, in de smeltoven van de ellende zal ik je beproeven. Omwille van mijzelf doe ik dit, omwille van mijzelf, want hoe zou mijn naam ontwijfd kunnen worden! Ik deel mijn majesteit niet met een ander. Luister naar mij, Jakob – Israël, door mij geroepen. Ik ben het! Ik ben de eerste, ik ben de laatste! Eigenhandig heb ik de aarde gegrondvest, met mijn rechterhand de hemel ontvouwd; wanneer ik de sterren roep, treden ze aan. Kom allemaal, verzamel je en luister. Wie van hun goden heeft dit aangekondigd: ‘De man die de liefde van de HEER geniet, zal diens plannen met Babylonië uitvoeren en bij de Chaldeeën zijn macht doen gelden?’ Ik was het die dat zei!

Dit zegt de HEER, je bevrijder, de Heilige van Israël: Ik ben de HEER, jullie God, die jullie onderricht in je eigen belang, die jullie leidt op de weg die je gaat. Luisterde je maar naar mijn geboden, dan zou jouw vrede zijn als een rivier, en je gerechtigheid als de golven van de zee. Je nageslacht zou zijn als het zand, je nazaten ontelbaar als zandkorrels. Je naam zou nooit worden uitgewist, maar voor altijd bij mij voortleven. Trek weg uit Babel, ontvlucht de Chaldeeën! Verkondig dit met luid gejuich, laat het horen, laat weten tot aan de einden der aarde: ‘De HEER koopt zijn dienaar Jakob vrij!’ Hij voert zijn volk door de woestijn, ze zullen geen dorst lijden; hij laat water voor hen stromen uit de rots, hij klieft een rots en het water gutst eruit.”

Terwijl het Verdrukkingscommando in Chicago toekeek, bevestigde de piloot van de bommenwerper aan de WG-commandopost dat hij de uit Amman afkomstige raket in beeld had. En vanaf de rechterkant van het scherm kwam de dikke witte rookpluim achter het kronkelende projectiel dat de vlammen en de rook naderde die oprezen uit Petra.

De raket dook uit het zicht de duisternis in, en een paar seconden later barstte weer een explosie uit, waardoor het vuur dat het hele berggebied al in zijn greep had, nog verder aangeblazen werd. Maar onmiddellijk daaropvolgend kwam een kolossale geiser die water spoot, een kilometer hoog de lucht in.

‘Ik ben –’ begon de piloot. ‘Ik zie – ik weet niet wat ik zie. Water. Ja, water. Een fontein van water. Het is, eh, het heeft wat effect op het vuur en de rook. Het wordt helderder, het water spuit nog steeds omhoog en doordrenkt het gebied. Het lijkt wel of de raket een of andere bron heeft geraakt. Eh – dit is niet normaal meer, commandant. Ik zie – ik kan zien... dat de vlammen uitdoven, de rook trekt op. Er leven nog mensen daar be-’

Buck sprong op uit zijn stoel en knielde voor de tv. Zijn vrienden riepen en schreeuwden van blijdschap. De tv-uitzending werd afgebroken en WG-CNN begon al met zijn verontschuldigingingen voor de technische problemen. ‘Zagen jullie dat?’ schreeuwde Buck. ‘Ze leven nog! Ze leven nog!’

Changs wenkbrauwen gingen omhoog en zijn mond viel open. Zijn collega's vloekten en wezen en staarden, gromden toen de uitzending werd onderbroken. 'Dat kan niet! Dat leek wel – Nee, dat bestaat niet! Hoelang heeft die plaats in de fik gestaan? Twee bommen en een raket? Nee!'

Chang haastte zich terug naar zijn computer om te controleren of hij nog steeds de geluiden uit Carpathia's kantoor opnam. Hij kon haast niet wachten om het gesprek tussen Akbar en de piloot te beluisteren.

Rayford was teruggegaan naar Abdullah en stond naar Tsion te luisteren, toen de aarde zich met een galmende dreun opende, en een stroom water van minstens drie meter in doorsnee uit de grond barstte, die zover omhoog spoot dat het een volle minuut duurde voordat hij op hen neer begon te regenen.

De vlammen en de rook verdwenen zo snel, en het verfrissende water voelde zo lekker aan, dat Rayford anderen hetzelfde zag doen als hij. Ze spreidden hun handpalmen naar de hemel en keerden hun gezichten naar de lucht, lieten het over zich heen spoelen. Rayford kreeg in de gaten dat hij een meter of honderd van Tsion en Chaim afstand, die aan de rand stonden van de gigantische afgrond waaruit het water was gebarsten.

Het scheen dat Tsion nogmaals de aandacht probeerde te trekken van de menigte, maar het was tevergeefs. Ze renden en sprongen, omhelsden elkaar, zongen, dansten, schudden elkaar de hand, lachten, en al gauw riepen honderdduizenden mensen hun dank uit aan God.

Hier en daar zag Rayford nog steeds verdrietige mensen, die het uitschreeuwden. Waren dat ongelovigen? Hoe konden ze het overleefd hebben? Had God hen ondanks zichzelf beschermd, alleen omdat ze hier waren? Rayford begreep er helemaal niets van. Was het belangrijk om te weten wie er beschermd was en wie niet, en waarom? En zou Tsion daar een uitspraak over doen?

Na een paar minuten konden Chaim en Tsion de mensen tot de orde roepen. Het wonder dat Tsion zich zonder geluidsversterking

verstaanbaar kon maken voor een miljoen mensen, werd nog groter door het feit dat ze hem konden horen boven het ruisen van het water dat omhoog spoot uit de krater.

‘Ik heb ermee ingestemd minstens een paar dagen te blijven,’ verkondigde Tsion. ‘Om met jullie samen God te aanbidden. Om samen Hem te danken. Om jullie te onderwijzen. Om te preken. Ach, zie eens hoe het water bedaart.’

Het lawaai begon te minderen, en de top van de zuil van ruisend water kwam langzaam in zicht, nu driehonderd meter boven hen. Langzaam maar gestadig slonk de fontein in hoogte, maar niet merkbaar in breedte. Algauw was hij nog maar dertig meter hoog, toen vijftien, toen drie. Eindelijk kwam hij tot rust in het kleine meertje dat gevormd was door de eerste uitbarsting en de krater, en midden in de plas bubbelde de bron alsof hij kookte, een gemurmel van een meter breed en dertig centimeter hoog, dat er koel en kalmerend uitzag en de toch al miraculeuze watervoorraad nog scheen te vergroten.

‘Sommigen van jullie huilen en schamen zich,’ zei Tsion. ‘En terecht. In de komende dagen zal ik ook jullie bijstaan. Want terwijl jullie niet het merkteken van de boze hebben genomen, hebben jullie je ook niet duidelijk uitgesproken voor de ene ware God. In Zijn genade heeft Hij jullie beschermd, om jullie nog één kans te geven voor Hem te kiezen.

Velen van jullie zullen dat doen, vandaag nog, nog voordat ik begin met mijn onderwijs over de onnaspeurlijke rijkdom van de Messias, en Zijn liefde en vergeving. Toch zullen velen van jullie in je zonde blijven, en het risico nemen dat je hart verhard wordt zodat je nooit meer van gedachten kunt veranderen. Maar nooit zullen jullie deze dag kunnen vergeten, dit uur, dit wonder, dit onmiskenbare en onweerlegbare bewijs dat de God van Abraham, Isaak en Jakob de macht heeft. Je kunt kiezen wat je wilt, maar je zult nooit kunnen ontkennen dat het geloof de overwinning is die zegeviert over de wereld.’